

γουλίτσι τό, (II) Ἑρεικ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ ῖ (II) καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ί τ σ ι.

Χάλιζ, μικρὸς λίθος: Οἱ φτερόνισσες του εἶναι τόσο τραφερές πού τονέ τσιτάει καὶ ὁ ἄμμος, ὅχι τὰ γουλίσια μονάχα.

γουλοβρυάζω ἀμάρτ. γουλουβρωῶ Πόντ. (Κερασ.) γουλουβρυζῶ Πόντ.

Ἐκ τῶν γ ο υ λ α (I) καὶ β ρ υ ά ζ ω (I), τὸ ὅπ. βλ.

Μόνον εἰς τὴν φρ. Ἀσσά φτεῖρας ἐγουλουβράσα (= διὰ τὸ πλῆθος τῶν φθειρῶν κνηθόμενος ἐσχημάτισα πληγὰς) ἐνθ' ἄν.

γουλόδεμα τό, ἐνιαχ. γουλόδεμα Εὐβ. (Μετόχ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γ ο υ λ α (I) καὶ δ έ μ α.

Εὐλὸν ἔχον τὸ πάχος τοῦ κάτω λίθου τοῦ ὑδρομύλου, τὸ ὅποιον εὐρίσκεται κάτωθεν αὐτοῦ καὶ περισφίγγει τὸ καλούμενον «βασίλικὸ σίδερο», διὰ τὸ ὅπ. βλ. εἰς λ. β α σ ι λ ι κ ό s A3.

γουλοζάκος ἐπίθ. ἐνιαχ. γουλοζάκος Πελοπν. (Γορτυν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ο υ λ ό ζ ο s καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ά κ ο s.

Ὁ φιλάργυρος, ὁ τσιγκούνης ἐνθ' ἄν..

γουλοζιά ἡ, ἐνιαχ. γουλοζιά Πελοπν. (Γορτυν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ο υ λ ό ζ ο s καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ά.

Ἡ λαίμαργία ἐνθ' ἄν.: Ἀπὸ τῆ γουλοζιά του πέθανε Πελοπν. (Γορτυν.)

γουλοζιάρης ἐπίθ. ἐνιαχ. γουλοζιάρης Πελοπν. (Γορτυν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ο υ λ ό ζ ο s καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ά ρ η s.

Λαίμαργος, ἀχόρταχος ἐνθ' ἄν.: Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν κρατεῖται, ὅταν βλέπῃ φαγητό· εἶναι γουλοζιάρης Πελοπν. (Γορτυν.)

γουλόζικος ἐπίθ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) γουλούζικος Κύθν. ἴόσ'κους Θράκ. (Μαρών.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ο υ λ ό ζ ο s καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι κ ο s.

Γ ο υ λ ό ζ ο s, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Τὸ παιδί ἐναι γουλόζικο, νὰ δὲ προσέχῃς νὰ μὴ γακωστομαχιάσῃ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Τί ἴόσ'κους ἄθρουπους, δέ χουρταίν' ὅ,τ' νὰ φάγ' Θράκ. (Μαρών.) Ἰόσ'κον γ'ροῦν' αὐτόθ.

γουλοζίρω ἀμάρτ. γουλοζίρω Λευκ.

Ἐκ τοῦ ἱταλ. *ingolosire* = καθιστῶ τινα ἢ καθίσταμαι ἄπληστος.

Καθιστῶ τινα ἄπληστον, δελεάζω: Ἐσηκώθηκε μισοπεθαμένος καὶ πῆε ἔς τὴ δουλειά του, γιατί τότε γουλοζίρων τὰ λεφτά. Σοῦ γουλοζίρ' νὰ πᾶς, μὰ δὲ θὰ σ' ἀφήσω (ἔχεις τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μεταβῇς...) Δέ μοῦ γουλοζίρ' (=δὲν μοῦ φαίνεται καλόν, δὲν μοῦ ἀρέσει).

γουλοζιτά ἡ, Ζάκ. Ἰθάκ. γουλοζιτό τό, Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἱταλ. *golosita* = λαίμαργία, ἡ ἐκλεκτικότης.

της. Ὁ τύπ. γ ο υ λ ο ζ ι τ ό πιθανῶς κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ὀ ρ ε κ τ ι κ ό ῦ ἡ φ α γ η τ ό.

1) Ἡ λαίμαργία ἐνθ' ἄν.: Ἀπὸ γουλοζιτά τρώει κρυφὰ καὶ θὰ βεθάνῃ Ἰθάκ. 2) Τὸ ὀρεκτικόν, ἡ ποικιλία φαγητοῦ Ζάκ.: Σήμερα ἔς τὸ τραπέζι μας εἶχαμε ἓνα σωρὸ γουλοζιτά. Ἡ θρούμπη καὶ ἡ ρήγανη εἶναι γουλοζιτά.

γουλόζος ἐπίθ. γολόζος Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Γορτυν. Λάστ. Ὀλυμπ.) γουλόζος Ἄνδρ. Εὐβ. (Κάρυστ.) Ζάκ. (Τραγάκ. κ.ά.) Ἡπ. (Πάργ.) Ἰθάκ. Κεφαλλ. Κέως Κρήτ. Μακεδ. (Σέρρ.) Μύκ. Πελοπν. (Αἶγ. Βλαχοκερασ. Γαργαλ. Ἡλ. Καλάβρυτ. Κίτ. Μάν. Μεγαλόπ. Σουδεν.) Στερελλ. (Ναύπακτ.) Σῦρ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. γολόζος Πελοπν. (Καρδαμ.) γουλόζο Τσακων. (Καστάν. Πραστ.) γουλόζους Θεσσ. (Δομοκ.) Ἰμβρ. Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀχυρ. γ'λόζος Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γεράκ.) Στερελλ. (Νεοχώρ.) γ'λόζους Λευκ. γουλούζος Κύθν. (Δρυοπ.) Πάρ. γ'λούζους Κύθν. (Δρυοπ.) γουλούζης Μέγαρ. Θηλ. γ'λόζου Ἡπ. (Ζαγόρ.) γ'λόζου Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ἱταλ. *golosio* = ὁ ἐκλεκτικὸς ὡς πρὸς τὸ φαγητόν, ὁ λαίμαργος.

1) Ὁ ἐκλεκτικὸς ὡς πρὸς τὸ φαγητόν Ζάκ. (Τραγάκ. κ.ά.) Ἰθάκ. Μακεδ. (Σέρρ.) Πελοπν. (Γεράκ. Καλάβρυτ.) Στερελλ. (Ναύπακτ.) Σῦρ.: Εἶναι γουλόζος ἄνθρωπος καὶ κυνηγáει τσι καλοὺς μεζέδες Ἰθάκ. 2) Ὁ λαίμαργος, ὁ φάγας πολλὰ καὶ Τσακων. (Καστάν. Πραστ.): Μὴν εἰσι γουλόζους, σὶ βλάβ'νι τ' ἄρμυρὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.) Εἶναι γ'λόζα ἔς τὰ φροῦτα Λευκ. Γουλόζο παιδί, ὅ,τι γδῆ τὸ θέλει νὰ δὲ φάγῃ, λές κ' εἶναι λιμασμένο Κεφαλλ. Ντ' ἐνι ἔντερι γουλόζο! (= σοῦ εἶναι αὐτὸς ἓνας φαγᾶς!) Τσακων. Γουλόζος χοῖρος, ὅ,τι νὰ τοῦ ρίξῃς, δὲ σοῦ τὸ στρέφει Μύκ. Ἡ νυφαιὰ τῆς Ἀγγέλωσ ἐναι μιὰ γουλόζα καὶ μιὰ ξεκενώστρα (= αὐτὴ πού ἀπὸ τὴν λαίμαργίαν της ἀδειάζει τὴν χύτραν προτοῦ γίνῃ τὸ φαγητόν) Πελοπν. (Γαργαλ.) Ἐλα, πλίγης, γουλούζικο! (= ἔλα, ἐπνίγης, λαίμαργον!) Μέγαρ. || Γνωμ.

Ὁδοιπόρος καὶ γουλόζος | ἔς τὸ φαῖ βουτεῖται ὅλος (ἐπὶ ὁδοιπορούντων καὶ λαίμαργων οἵτινες τρώγουσιν ἀπλήστως) Πελοπν. (Λάστ.) Συνών. βλ. εἰς λ. γ ο υ λ α ρ ά s. 3) Ἀνθρωπος εὐτραφῆς Κεφαλλ.

Ἡ λ. καὶ ὡς παρων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουλόζος Κεφαλλ. καὶ ὑπὸ τὸν τύπ. Γ'λόζου Ἡπ. (Ζαγόρ.)

γυλοκόφινο τό, Ἀντίπαξ. Κέρκ. Ὁθων. Παξ. βουλοκόφινο Ἀντίπαξ. Ὁθων. Παξ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γ ο υ λ ῖ (II) καὶ κ ο φ ί ν ι.

Κόφινος στερεός, κατεσκευασμένος ἐκ κλάδων καὶ χρησιμεύων διὰ τὴν μεταφορὰν μικρῶν λίθων ἐνθ' ἄν.: Ἐπιακα τὸ βουλοκόφινο κ' ἐκουβάλουντα ὅλη τὴν ἡμέρα γουλιὰ πὸ τὸ πηγάδι Ὁθων.

γυλολαίμι τό, ἀμάρτ. γουλαίμι Κρήτ. (Μεραμβ. Νεάπ. Πρίν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ο υ λ ό λ α ι μ ο s, τὸ ὅπ. βλ. Ὁ τύπ. γ ο υ λ α ί μ ι καθ' ἀπλολ.

1) Ὁ λαίμνος, ὁ οἰσοφάγος ἐνθ' ἄν.: Ἀλάκερο μουςκάρι κατεβάζει αὐτεινοῦ τὸ γουλαίμι δου Κρήτ. (Νεάπ.) Αὐτὸς εἶναι φαγᾶς καὶ τὸ γουλαίμι δου δὲ στένεται ὅλη μέρα, μόνο ὅλο τρώει Κρήτ. (Πρίν.) Κατεβάζει τὸ γουλαίμι σου (=καταβροχθίζει ὁ λαίμνος σου, εἶσαι λαίμαργος) Κρήτ. Νὰ πάρῃ ὁ

